

A person wearing a red sweater with a white geometric pattern is holding a red mug filled with coffee. The person is wearing brown gloves with white patterns. The background is dark with snow and evergreen branches. The text 'SHEILA ROBERTS' is overlaid in white serif font at the top.

SHEILA ROBERTS

Jõulud koos
eksidega

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
Merry Ex-Mas
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2012 by Sheila Rabe
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11370519
ISBN 978-9949-82-498-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu sõbrannale Kathyle

Kallis lugeja!

Ma pean ütlema, et armastan jõule. Armastan nende juures kõike – kaunistusi, maiustusi, kingitusi, jõulujumalateenistust, isegi hullumeelset kiirustamist. Eriti aga armastan ma seda, et mul on võimatus pühitseda jõule koos perekonnaga. Usu mind, mu perekond oskab seda hästi. Meil on nii lõbus!

Aga ma saan aru, et paljude jaoks ei pruugi jõulud üldse toredad olla, vaid võivad stressi tekitada, eriti siis, kui tuleb tegemist teha pereliikmetega, kellel on raske iseloom. Ja kui hakata veel endisi abikaasasid lisama, tahaksid ehk öelda midagi rohkemat kui „Häid jõule!“.

Ma loodan, et Cass Wilkes, tema sõbrannad ja nende endised kaasad ajavad sind naerma ja annavad ehk isegi lootust. Minule meeldis väga neist kirjutada, eriti Ellast ja ta eksmehest Jake'ist.

Ma pean tunnistama, et Jake on võitnud mu südame. Tal on isegi oma kantrimuusika video „Merry Christmas, Mama“ („Häid jõule, emme“) ja ma loodan, et otsid selle YouTube'ist üles. Temast oli väga kena anda ka minule selles roll. Muidugi ei rääkinud ta mulle enne, millist halba kohtlemist ma seal kannatama pean. Oh, hästi, meelelahutusäri ongi ju selline. Ta polnud muusikavideoga rahul ja tegi endale veebilehe www.songsbyjake.com, kust saab rohkem lugeda ta mõtetest, näha pilte ja kuulata ta muusikat.

Ma loodan, et sulle meeldib see raamat, kus Cass, Ella, Charley ja nende sõbrad valmistuvad pöörasteks jõuludeks, mis on täis aisa- ja pulmakelli.

Sa leiad mind Facebookist ja Twitterist ning palun vaata ka mu veebilehte www.sheilasplace.com.

Sheila

Kui kellelgi tõeliselt veab, siis vahel ongi ta täiuslik päev niisugune, nagu ta ette kujutas. See peab olema üks sellistest päevadest, mõtles Cass Wilkes, pannes lauale vaagna lahtilõigatud kalkuniga.

Ta silmitses naeratades oma kätetööd. Kõik oli sama ilus nagu Martha Stewartil* – alates nõudest ja kristallklaasidest kuni tänapüha lillekimbuni, mille Cass oli ostnud Lupiini lillepoest, ning ta vana viktoriaanlik kodu oli täis ürtide ja maitseainete lõhnu. Elutoaaken raamis pühadekaarti väärt talvesteeni – maja ees seisis härmavalged puud ja põõsad ning tagapool paistsid lumemütsidega mäed.

Oli sadanud lund ja vahepeal oli sadu õnneks järele jäänud, et oleks võimalik teid puhtaks lükata. Eelmise aasta tänapühaga võrreldes oli Icicle Fallsi linnas tänavu palju rohkem külustajaid, kes olid pühadeks siia tulnud. Ärile andis see suurepärased võimalused, eriti kui olid pagaritöökoja omanik. Sellel nädalavahetusel marssisid piparkoogipoisid ja -tüdrukud Piparkoogimaja uksest välja ning raha marssis otse Cassi pangaarvele – see oli tore, sest ta arvas, et umbes aasta pärast peab ta pulmade eest maksma.

---

* Martha Stewart on USA ärinaine, telenägu ja raamatute autor, kodukujunduse ja toiduvalmistamise guru (Tõlk.)

Elutoast kõlas elevil mehehäääl ja sellele järgnesid ovatsioonid. Telerist tuli jalgpall ja see hakkas lõpule jõudma ning ilmselt oli lemmikmeeskond värava löönud.

„Hästi, köögist on nüüd kõik toodud,“ ütles Dot Morrison, Cassi mentor ja endine ülemus, asetades lauale serveerimiskausi kalkunitäidisega ning teise kausi kartulipudruga. Tavaliselt veetis Dot tänapüha koos oma tütreaga, aga Tilda oli patrullis, kaitses Icicle Fallsi... kes teab, mille eest. Nende linn polnud kuritegude poolest kuulus.

Dot oli end sünnimusele vastavalt riidesse pannud, jalas teksased ja seljas valge pusa, mida kaunistas kalkun sildiga: „Mõtles kastist välja. Paku sinki.“ Dot, kes oli linna kõige populaarsema pannkoogikoha Hommikusöögimaja omanik, oli mitu aastat tagasi julgustanud Cassi mõtlema kastist välja, olles talle oma pagari-töökoja avamiseks isegi raha laenanud. Cass võlgnes talle kõik tänapühaldounad terve eluaeg.

„Kutsu need klounid siia,“ ütles Dot. „Pole midagi hullemat kui külm toit.“

Cass oleks võinud pakkuda veel mõnda asja – nagu maksud, seenhaigused, eksmehed.

Oh ei, ta ei mõelnudki seda täiuslikku püha oma eksmehele mõtlemisega ära rikkuda. See mees, see enesekeskne siga, kes oli püüdnud lapsi reisiga Vaili nädalavahetusel kodust eemale meelitada, see...

Ei, ei. Ta ei mõtle enam Masonile. Pealegi on tänapüha, aeg oma õnnistused kokku lugeda.

Kolm õnnistust istusid elutoas – ta lapsed Danielle, Willie ja Amber. Dani poiss-sõber Mike oli ka seal ja istus tüdruku kõrvale surutuna tugitoolis.

Kahekümneaastane Dani oli Cassi kõige vanem laps ja pagari-töökojas ta parem käsi. Ta oli Cassilt pärinud kire köögikunsti vastu ning pärast üht kolledžiaastat valinud täiskohaga töö pagari-töökojas. Cass oli lootnud, et tütar käib veel vähemalt ühe aasta kolled-

zis, aga tol polnud selleks huvi. „Ma võin sinult rohkem õppida kui mõnelt kolledžiprofessorilt,“ oli ta Cassile öelnud. Kui küsimus oli küpsetamises, siis noh, mida saigi Cass öelda? Danil oli õigus.

Amber, kõige noorem laps, istus käärgaras diivanil ja saatis sõnu-meid. Mõni kuu varem oli ta lisanud oma osa Cassi hallide juuste kollektsiooni, sest sõbrustas noortega, keda ükski ema poleks tahtnud oma lapsele sõbraks, või veel enam, et ta laps ise selliseks ei muutuks. Tänu jumalale (ja võimalik, et Cassi sõbrannale Samantha Sterlingile) oli Amber suunda muutnud ning leidnud mõned uued ja paremad sõbrad.

Willie, Cassi keskkoolis käiv poeg, lebas põrandal, käes pehme lemmikmänguasi nagu poistel igal pool – jalgpall. Ainus mure Willie puhul oli hoida tal kõht täis. See poiss oli ablas nagu rändtirts.

Lisaks oli seal veel Cassi noorem vend Drew, kes oli tulnud kohale Seattle'ist. Hiljuti lahutatud (kas see kalduvus lahutada oli neil geenides?), oli ta ülimalt rõõmus, et saab veeta nädalavahetuse koos perekonnaga. Tal endal lapsi polnud, niisiis jagas Cass oma lapsi temaga. Drew oli suurepärane onu ja parem isakuju kui ta endine mees.

Ei, ei, ei. Ära täna küll temast mõtle.

Cass seisis võlvialuses nagu naissoost ülemteener ja teatas: „Sööma, poisid.“

Muidugi ei kuulnud seda keegi. Veel üks värav telerimaailmas. „Jee!“ hüüdis Mike.

„Minu meeskond on jube vilets,“ pomises Willie, andes oma jalgpallile ärritunud võmmu.

„Minu lõuna on varsti jube vilets, kui te sealt ära ei tule ja seda kohe süüa ei hakka,“ hoiatas Cass.

„Mäng on niikuinii enam-vähem läbi,“ ütles Mike, demonstreerides hea poiss-sõbra etiketti. Ta tõusis ja tõmbas ka Dani püsti. Ta oli suurt kasvu poiss, endine jalgpallitäh ja ta poja uus kangelane. Mike töötab praegu kohalikus tööriistapoes ja Cassi arvates oli see ideaalne. Kui ta Dani naiseks palub, nad abielluvad

ja elavad Icicle Fallsis, perekonna ja sõprade lähedal, mis on kõigi jaoks ideaalne.

„Sul on õigus,“ nõustus Drew. Ta pani teleri kinni ja astus kõige ees söögituppa.

Cassil tarvitses vaid küpsisele pilk heita, et hoobilt kaks kilo juurde võtta. Ta vend, õnneseen, oli pikka kasvu ja sale ning võis süüa mida tahes. Ta oskas ka paremini riietuda ja see oli alati nii olnud. Ja ta oli ilusama välimusega. Aga süüa teha ta ei osanud ja kui ta linna tuli, oli ta Cassi parim klient. Ta oli ka naise parim sõber ja Cassil oli hea meel, et Drew oli pühadeks sinna tulnud.

Laua äärest puudusid vaid Cassi ema ja kasuisa, kellest olid saanud külmavaresed ja kes veetsid pühad mehe perekonna juures Floridas. Aga ema ja Fred kavatsesid jõuludeks tagasi tulla ja kui Cass pidi valima, siis oleks ta tahtnud veeta koos emaga just praegused pühad.

Drew sirutas käe kalkuni poole ja Cass laksas ta kätt serveerimislusikaga. „Kõigepealt palve, sa pagan.“

Willie hirnatas ja teenis sellega privileegi palvet lugeda. Ta oli vaevu jõudnud öelda „amen“, kui oli juba tõstmas ette täidist, mis moodustas ta taldrikul suure kuhja.

Tavalisel päeval oleks Cass talle meelde tuletanud, et teised inimesed võivad ka midagi tahta – aga mitte täna. Tänapüha oli üks suur sööming ja ta oli palju toitu valmistanud. Pealegi mõtles ta ka ise endale juurde tõsta.

Mõnda aega koosnes vestlus lausetest nagu: „Ulata kukleid“ ja „Kus need oliivid on?“. Kui alguses taldrikul ja seejärel kõhud täis olid, kerkisid üles uued teemad: kelle jalgpallimeeskond võidab, kui hästi Cassi ja Dani uued piparkoogikaelakeed müüvad ja Doti jalamuhuoperatsioon.

Seejärel oli aeg pirukat süüa. Hoolimata Cassi kiirest ajast töö juures oli ta küpsetanud piruka – kõrvitsa, pekanipähklite ja ta venna lemmikute, metsmustikatega. „Sellest mulle piisab,“ naljatas vend, haarates terve piruka.

Koos magustoiduga tuli veel üks traditsioon, mille Cass oli alustanud, kui lapsed olid väikesed.

„Hästi,“ ütles ta, kui kõigile oli ette tõstetud, „praegu on tänulikuse aeg. Kes tahab alustada?“

Tänulikkus. Vahel oli see – olla tänulik – suur väljakutse. Sageli oli Cass olnud maailmatasemel silmakirjatseja, kes julgustas lapsi optimistlikult ellu suhtuma, samal ajal kui ta ise pahameelt tundis.

Tundus, et ta oli veetnud suurema osa oma abielust just selles seisundis. Ta tundis pahameelt, kui Mason otsustas mereväkke minna, kui nad kihlatud olid. Nad olid vaevu jõudnud kokku kolida, kui mees esimest korda laevale läks. Ta ei näinud oma tütre sündi – Cassi toetas sünnitusel ta ema. Parem oma ema kui ämm, oli ta endale öelnud. Selle eest oli põhjust tänulik olla. Ja Cass oligi tänulik, kui mees mereväest ära tuli. Aga siis mitte eriti, kui Mason tagasi kooli läks ja perekonna õpingute tõttu hülgas. Mitte eriti ka siis, kui mees lõi endale karjääri, mis hoidis teda kodust rohkem aega eemal, kui lubas kodus olla. Mason oli otsustanud, et leiab tee edule, aga sellel teel oli väga vähe ruumi ta perekonnale. Cass oli see, kes pidi alati kohal olema ja ravima südamevalu, lahendamata matemaatikaülesandeid, ergutama pallimängus. Ja mida mees tegi?

Tänulikkus, mäletad? Hästi, ta oli tänulik, et ei pidanud enam oma mehega koos olema.

„Mina olen selle eest tänulik,“ ütles Dani. Ta pani käe teksaste taskusse, võttis välja teemantsõrmuse ja pani endale sõrme.

„Oh taevake, sa oled kihlatud!“ hüüdis Amber.

Cass pani kahvli taldrikule ja vaatas teda, suu lahti. Muidugi ta teadis, et see on tulekul, aga oli pisut pahane, et tütar polnud rääkinud temale enne kui kõigile teistele. „Millal see siis juhtus?“ küsis ta.